

תכלב ורבעש הוא זויה פריה אפס כי עד העם היישב
בארץ והעריב בצרה גדרת מאד וגמ ילי הענין
ראיש שב עמלק יושב באرض הנגב והודתי יהיבוסי
והאמיריו יושב בהר והכגעני יושב על הים ועל יד
הירדן יהס כבל אהם אל כישה ויאמר עלה געלת
וירענו אתה כי יכול נוכל לה וזהאנעים אשע עמו עמי
אמרו לא נוכל לטלות אל העם כי חזק הוא ממען
ויציאו דבת הארץ אשער תרו אתה אל בני ישראל אל אמר
הארץ אשר עברנו בה כתור אתה ארץ אכלת יושביה
הוא וכל העם אשר ראיינו בתוכה אנטים מדות ושב
ראיינו את הנבלים בני עזק מון הנבלים ונדי בעינינו
צדגביב וכז היינו בשינוים ותשא כל העדרה וייתנו את
קובב ויבכו העם כללה ההוא ייכנו על משה ועל
אהרן כל בני ישראל ויאמרו אלהם כל העדרה לו
מהנו בארץ מצרים או במדבר זהה לו מהנו ולמה
יהות מוביא אתה אל הארץ הדאת לנפל בזרבונשינו
ושפנו יהיו לבן הכלוא טוב לנו שעוב מעריכוה ויאמרו
איש אל אותו נטהה רשע ונשובה מעריכמה ויפל משע
ואהרן על פניהם לפניו כל קהל עדת בני ישראל
ייחשע בזנו וכבל בן יפנה מין התירים את הארץ
קרו בגדיהם ויאמרו אל כל עדרת בני ישראל אל אמר
הארץ אשר עברנו בה כתור אתה טובת הארץ מאד
מאד אב חיפץ בנו יהוה יהביא אתה אל הארץ זאת
ונטהה לנו ארץ אשר הוא זבת וחלב ורבע ארכיה
אל המרדוי אתה אל תיראו את שב הארץ כי לוזמן
הבר צלב מעלהם ויהוה אתה אל תיראך ויאמרו
כל העדרה לרגים אתה באבניים וכבוד יהוה נראת באבל
כיווער אל כל בני ישראל

ויאמר יהוה אל משה עז אנה ינאמני דעלך הלא וען
אניה לא אמוןמי ביבבך האחות אשׁר עשׂיתך בך-בך
אכפּו בדרכך וארה שׁבו וארה שׁת אדר לבני גדרל רענבן
כובנין ויאמר בזבז אמר לא תזרע פְּרִזְבָּנָה בְּנֵי קָרְבָּן